

Csendhez való jog

„Mennyi ideig voltam fül csupán?”

Samuel Beckett

Talán egy nap megtettem az első lépést, ott maradtam, nem mentem sehová, sem éjszaka, sem nappal, jó messzire hazulról, bár nem is olyan messzire. Nem hallgatok el soha. Mert mondom a szklerózisokat, felmondom őket, a tábeszes görcsöket és a krónikus savhiányt. Nincs itt semmi elszomorító. Talán meglágyult az agy. De ez az ellágyulás eddig nem ismert hangokat rejt, egy egész panorámát, amely túlköl, zajong és dudál. Hogy kifinomodtunk, így szállításra alkalmatlanul, amikor már nem lehet elfutni a gazdagság elől.

Emlékszem az első zajra, amit hallottam ezen a helyem, gyakran hallom azóta is. Ilyen hosszú csend után, halk kiáltás, aztán csönd, megint. Miféle lény hallatta és hallatja időnként most is? Egy és ugyanaz-e az a lény. Nem tudni. Semmi esetre sem emberi lény, nincsenek itt emberi lények, vagy ha vannak, már nem kiabálnak.

Talán egyszerűen csak egy fing volt.

Miért beszélnek egyáltalán kiáltásról. Micsoda rögeszme! Kiáltás és fing! Földközélemben világi javaink egyetlen lobos góccá sűrűsödnek, de ezt még a legméltatlanabb dévajkodás közepette sem nevezném pontosságnak.

Akkor az elvakítás, a rabul ejtés, a győzelmi himnusz!

Nagy golyó vagyok, beszélő golyó,
és a nyögéseim felszítják a szájalom lángjait,
várva a percet, amikor mindahányan porrá éghetünk.
Mert meghalhat az ember hetvenéves korában anélkül,
hogy egyetlen egyszer is megcsodálta volna a Halley-üstököst.

Valójában nem minden az, hogy őrizzük a csendet,
arra is ügyelnünk kell, miféle csendet őrzünk.

Egyébként ezt az egész hangügyet át kell nézni,
felül kell vizsgálni, meg kell hazudtolni.
Nem hallok semmit, mégis ki vagyok szolgáltatva a közlésnek.
Nevezzük mindezt hangnak, végül is miért ne,
ha tudjuk, hogy nem az. Bár úgy tűnik,
vannak azért határok.
Várjuk a hangokat bizakodva!

Beszélek, de nem tudom mit.
Hangokat adok, egyre jobban.
Úgy adom majd vissza a szavakat a számon keresztül,
tisztán, ahogy hallottam vagy a végbelembe dugott
hangtölcséren keresztül töltötték belém őket,
és ugyanabban a sorrendben,
ha egy mód van rá.

Azért beszélek fejről, ha magamról beszélek,
mert hallok, hogy fejről beszélnek. Remélik,
hogy egy nap mindez megváltozik, hogy egy nap
a légcsővemben vagy bárhol másutt a légútjaimon
szép kis kelés nő, titkon abban bíznak,
hogy még általános vérmérgezés is lehet belőle.

Akkor a hang rákezd újra, előbb halkán,
majd egyre hangosabban, arról az oldalról,
ahonnan távolítani akarják, hogy azt higgye,
üldözik, és folytassa útját felénk. Így vezetik
majd a falhoz, sőt ahhoz a meghatározott ponthoz,
ahol több lyukat fúrtak, melyet át benyúlnak és megragadják.

Csak semmi kiabálás, szép kulturáltan,
egy kis méltóságot a megdöglésbe,
míg jól mulatnak a többiek, ide hallok,
ropogást hallok, mintha csipkebokor égne,
nem, lehetetlen, ez a saját üvöltésem,
messze a szónoklatom mögül.